

hallottak magánhangzós-végűnek ejteni. Ezt különösen az ANONYMUSRÓL tehetjük föl jó okkal, mert nála szinte föltűnő sűrűn fordulnak elő szóvégi *u*-k, holott a korabeli és a következő évtizedekből való oklevelek, nemkülömben a Halotti Beszéd tanúsága szerint az ő idejében a határozatlan magánhangzók már nagyon is ritkulóban lehettek.

Annyi bizonyos, hogy ezek a szóvégi *u*-k csak kivételes hangzást jelöltek, mert a folyékony beszédben az egykori szóvégi rövid magánhangzóknak a történelmi korban már nyomuk sem volt.

SZINNYEI JÓZSEF.

Irodalom.

BALLAGI ALADÁR. Régi magyar nyelvünk és a Nyelvtörténeti Szótár. I. k. 1. fele. 448 l. (Akadémia).

— —. A magyar nyelv barátaihoz. (Franklin-Társulat). 30 l.

SZAMOTA-ZOLNAI. Magyar Oklevél-szótár. 8. füz. Kútas—megye. Hornyánszky).

THURY JÓZSEF. Török nyelvemlékek a XIV. század végéig. 52 l. (Akadémia).

* * *

Finnisch-ugrische Forschungen. Bd. III. Heft 1—2. Anzeiger: Bibliographie der finnisch-ugrischen sprach- und volkskunde für das jahr 1901. — Mitteilungen. (Helsingfors).

SCHUCHARDT H. Bericht über die auf Schaffung einer künstlichen internationalen Hilfssprache gerichtete Bewegung. 18 l. (Wien).
